

KIS LAP

EMMA NEVENAPJÁRA. (Lásd a 59. lapon.)

KLÁRI NÉNI NÖVENDEKEI.

— Elbeszélés. —

(III. Folyt.)

DDig-addig vigasztalgatta a jó Klári néni a kis leányt, míg ez végre mindannyiszor megnyugodott. Ha Zsiga ilyenkor a szobában volt, ő is elkomolyodott kissé, de csakhamar ismét csak azon törte a fejét, miféle új csinyeket fognak Bertókkal együtt elkövetni.

Egy napon, midőn ismét együtt kalandoztak a mezőkön s leheveredtek a fűbe pihenni, Bertók hirtelen így szólt:

— Hej, Zsiga, de jó dolgod is van neked annál a Klári néninél! De szeretnék a te helyeden lenni!

— Az igaz, hogy Klári néni nagyon jó, felelt Zsiga őszintén.

— És milyen szép lakásokatok van! Milyen gyönyörű szobák! Ugy-e, megnézted már jól azokat a furcsa régi képeket, butorokat mind? Mondják, hogy a Klári néni szobájában van különösen egy erős, ódon szekrény, melyet még soha senki sem látott nyitva. Klári néni mindig gondosan becsuk minden ajtót, ablakot, mielőtt ezt a rejtélyes szekrényt fölnyitná.

— Igazán? szólt Zsiga feszült kíváncsisággal. Erre még nem is ügyeltem. És mi van abban a szekrényben?

— Hogy tudhatnám én azt? Bizonyosan valami nagy titok, valami nagyon érdekes titok. Ha én ott volnék a házban, bizonyosan nyomára jutnék.

Ezzel Bertók fölkerelkedett és hazament. Zsiga is haza sietett, de az a titkos

szekrény többé ki nem ment az eszéből s amint belépett a szobába, azonnal körülnézett, vajjon melyik az? Könnyen megismerhette már arról is, hogy minden más szekrény és fiók vagy nyitva volt, vagy legalább benne volt a kulcs a zárban, — csak ott hátul, a szoba sarkában állt egy erős tölgyfa-szekrény, az gondosan el volt csukva s a kulcs el volt rejtve valahol. Ez tehát az a rejtélyes butor, mely valami érdekes titkot rejteget magában. De vajjon mi az a titkos valami? Hogy csakugyan van benne olyasmi, amit Klári néni nem szeret mindenkinek mutogatni, azt Zsiga most már annál inkább elhítte, mert emlékezett, hogy Klári néni valóban soha sem nyitotta ki ezt a szekrényt, ha másvalaki is volt a szobában.

De hátha Rózsika tud valamit a dologról? Őt Klári néni nagyon szereti, aztán mindig együtt is vannak. Zsiga tehát elhatározta, hogy ügyes módon majd kifürkészi hugoeskáját, de úgy, hogy ne is gyanítson semmit. Legelső alkalommal tehát, midőn magukra maradtak, Zsiga így szólt:

— Nézd csak, Rózsika, milyen furcsa régi butorok ezek. Még sehol sem láttam ilyet. — bizony legalább is olyan öreg ez a butor, mint maga Klári néni.

— Ugyan Zsiga, hogy beszélhetsz így! szólt a leányka feddőleg.

— Nono, hiszen azzal nem mondok semmi rosszat... Klári néni nem tehet róla, hogy nem fiatal. Csak azt akartam mondani, hogy ezek a butorok nagyon régi divatuak; nézd csak ezt a nagy szekrényt, milyen nagy, milyen erős!

— Az igaz! Szép régi szekrény.

— És

Klári néni?

— Ner

— Ner

nád, hiszen

Klári néniv

— Ige

ki, mikor ér

küldött s a

hogy Klári

gatta. De ha

mi van a sze

fürkészni és

Zsiga

kább töpren

telmén. Ber

lami nagy,

épen ebben

is csak jó vo

aludt, ugy z

pedig ki ne

Valjon

lyes szekrén

titok. Itt ta

kéjét, éksze

Azonban a

oly gondosa

örizte volna

tudta, hogy

letesebb, ho

növendékeir

Hanem a pé

ben még

orvosi szer

Mert vanna

tal orvossá

kell velök b

szedi belah

betegsége m

— És mire való? Mit tart benne Klári néni?

— Nem tudom.

— Nem tudod? Már hogy ne tudnád, hiszen mindig itt vagy a szobában Klári nénivel.

— Igen, de a néni sohasem nyitja ki, mikor én itt benn vagyok. Tegnap kiküldött s a másik szobából hallottam, hogy Klári néni ezt a szekrényt nyitogatta. De ha ő nem akarja, hogy tudjuk, mi van a szekrényben: nekünk nem illik fürkészni és kíváncsinak lenni.

Zsiga elhallgatott, — de annál inkább töprekedett titkon a szekrény rejtelmén. Bertóknak tehát igaza volt. Valami nagy, érdekes titok van a házban, épen ebben a szekrényben. Ezt már mégis csak jó volna megtudni. Egész éjjel alig aludt, úgy zaklatta a kíváncsiság, melyet pedig ki nem elégíthetett.

Valjon mi volt hát abban a rejtélyes szekrényben? Valóban semmi nagy titok. Itt tartotta Klári néni a pénzeszközét, ékszereit s egyéb értékes holmiját. Azonban a miatt még nem tartotta volna oly gondosan elzárva a szekrényt, nem őrizte volna oly aggodalmasan, mert jól tudta, hogy az öreg Dorka sokkal becsületesebb, hogysen valamit elvegyen, kis növendékeiről sem tett föl valami rosztat. Hanem a pénzen kívül volt a szekrényben még néhány üvegese igen erős orvosi szer, valóságos halálos mérég. Mert vannak erős mérgek, melyek egyuttal orvosságok, csak hogy persze tudni kell velök bánni, míg aki vigyázatlanul szedi belahal. Klári néninek egy régi betegsége miatt ilyen orvosságot kellett

időnként használnia; nehogy azonban a veszedelmes szer valamiképen a gyermekek kezébe jusson, gondosan elzárva tartotta a szekrényt és sejteniök sem engedte, mi van ott elrejtve.

Rózsika nem is gondolt soha a szekrényre, Zsiga azonban nem tudott többé megnyugodni. Alig várta az időt, hogy ismét találkozhassék Bertókkal. Hátha Bertók még többet is tud? Olyan ügyes, ravasz fiú, hogy róla mindent föl lehet tenni. Vagy ha nem is tudja, talán kigondol valami módot, miként lehetne a titkot fölfedezni?

Nem messze a falutól állt néhány nagy szénaboglya, szalmakazal. — itt szokott Zsiga mindig találkozni Bertókkal. Most is sietett tehát oda s örömmel látta már messziről, hogy pajtása a szalmakazal tövében ülve már vár reá. De ha azt is látta volna, mily gunyosan vigyorg Bertók, bizony nem sietett volna hozzá; hát még ha hallotta volna, mikor Bertók ilyen formán dörmögött magában:

— Jön már! Tudtam, hogy nem lesz nyugta! Azt hiszem, ezzel a tapasztalatlan fiúval jó fogást tettem. Pompásan fel fogom használni s ő gyanítani sem fogja, mire használom fel. Hanem csak okosan.

Mire azonban Zsiga odaért, Bertók már ismét egészen közönyös arcot vágott. Zsiga pedig egészen kipirulva mondá:

— Bertók! Bertók! Csakugyan igazad volt, ott van az a titkos szekrény, láttam... aztán kérdezősködtem is... úgy van, amint mondtad. De hát ugyan micsoda titok van benne.

— Mondtam már, hogy nem tudom . . . hanem ha én volnék a te helyedben, bizony könnyen megtudnám.

Ezzel Bertók közönyösen elfordult. Zsiga azonban ismét megszólalt:

— Mondd csak . . . hát mit tennél, ha úgy ott bent volnál a házban, mint én?

— Azt előre meg nem mondhatom . . . elébb igazán ott kellene lennem, legalább

körülnézнем a szobában, látnom a szekrényt. Hanem ez persze nem lehet, engemet be sem bocsátanak a házba. Legföljebb úgy tehetnénk valamit, ha te egyszer tudtomra adnád, mikor Klári néni és a többiek is egy-két órára távoznak a házból. Te aztán otthon maradnál és engemet titkon bevezetnél.

(Folytatása következik.)

KINAI HORDSZÉK. (Lásd a 59. lapon.)

A VÉRCSE ÉS A CSALOGÁNY.

— Aesop meséje. —

(Képpel az 56—57. lapokon.)

EHES volt a falánk, ragadozó vércse s elfogott egy kicsinyke csalogányt. A szegény kis madár reszketve könyörgött kegyelemért.

— Oh kegyelmezz, ne ölj meg! mondta. Lásd, én oly kicsiny vagyok, ha megeszél is, éhséged nem lesz csillapítva. Én pedig tudok szépen dalolni, majd zengek

neked, hogy bizonyosan örömed telik benne.

— Kell is nekem a te dalod! felelt a vércse kaczagva. A dal nem csillapítja éhségemet s ha kicsiny vagy is, mégis jobb a kevés a semminél.

S megragadta a szegény csalogányt és fölfalta.

Az önző, kegyetlen szívűt hiába kérleled, mert saját csekély haszna miatt kész a más életének megrontására.

KINAI PARASZT. (Lásd a 59. lapon.)

A »MAOSKA RÁFAEL.«

(Képpel a 61. lapon.)

A SZÉP Svajcz fővárosában
(Tudjátok : a neve Bern)
Élt a mult századnak végén
Egy furácska kis ember.

Hülye volt az Isten adta,
Higvelejű, nagy bamba ;
Hasztalan ültették bele
A többivel egy padba.

Mert sem írni, sem számolni,
Olvadni meg nem tanult
Pestalozzi, e nagy tanár,
Ő vele nem boldogult.

Mind Gottfried, ez volt a neve,
Bután ült a padban ott,
Mig pajtásai tanultak.
Ő nagy bután hallgatott.

Jó tanárja szomorúan
Nézte a szegény fiut.
Jaj, mi lesz belőle, hogyha
Még csak olvasni se tud !

Egyszer a nagy Pestalozzi
Megáll a flu megett,
S látja nagy meglepetéssel
Hogy valamit jegyezget.

Valjon mit is írogathat ?
Pestalozzi oda néz . . .
Amit lát, nem meri hinni,
Szeme bámulatba vész.

Hát abban a ügye Mind-ben
— Hlyet ki gondolhatott ? —
Macsák lerajzolására
Művészi szellem lakott.

A kiről azt hitték, hogy az
Ég mostoha gyermeke :
Nagy képtárak egyes rajza
Gottfriednek volt remeke !

Minden hülyesége mellett,
Nem tekintye agy-baját :
Ugy mint ő, nem bírta senki
A festészet e faját.

Műveinek egy darabját
Közlöm a »Kis Lap«-ban, im.
Meggyőződhetek felőle :
Nem tulzottak szavaim.

vo
gy
ves leányka
jával. Alad
ben, szép n
lakott. Alad
ezikét, min
zony meg
mindenben
ratát köve
gorubban
rögtön pá

— C
ezike olya
majd ha m

A ki
kicsike ve
jöl, mit sz
azonban
mamájató
megtenni,
sokszor k

Legl
Aladár
mikor pe
vel, akko
tott a sz
baj sem
kapu gon
ból kim
volt tiltv
letlenül
tartotta,
érti a m
tén még

M I C Z I K E.

— Beszélyke. —

MICZIKE alig öt éves kis leányka volt, még pedig valóságos angyalképű, göndör aranyfürtű kedves leányka s jó szüleivel és tiz éves bátyjával, Aladárral, egy nagy város közelében, szép nagy kerttel környezett házban lakott. Aladár ép úgy szerette a kis Miczikét, mint szülei s így a kis leány bizony meglehetősen el volt kényeztetve, mindenben csak saját makranczos akaratát követte. Még ha a mama néha szigorubban akart is vele bánni, Aladár rögtön pártját fogta Miczikének.

— Oh kedves mama! Hiszen Miczike olyan kedves... hadd teljék kedve, majd ha nagyobbra nő, nem fogja tenni.

A kis leányka persze, ámbár még kicsike volt, mégis tudta már nagyon jól, mit szabad, mit nem szabad tennie; azonban mivel keményebb büntetést jó mamájától nem kapott, szerette mindig megtenni, ami éppen eszébe jut, ámbár sokszor keservesen megbánta maga is.

Legkedvesebb mulatsága volt, ha Aladárral a kertben szaladgálhatott; mikor pedig a fiu el volt foglalva lezckével, akkor Miczike egyedül is eljátszogatott a szép nagy kertben, ahol semmi baj sem érhetne, mert idegenek elől a kapu gondosan el volt csukva. A kertből kimennie azonban szigoruan meg volt tiltva s Miczike, ha a kertajtót véletlenül nyitva találta is, e tilalmat megtartotta, jól tudván, hogy ebben már nem érte a mama a tréfát s engedetlenség esetén még Aladár könyörgése sem men-

tené meg a büntetéstől. De tulajdonképen mégis nagyon boszantá a kis leányt, hogy a kertből ki nem mehet. Milyen pompás volna abban az erdőcskében sétálni, mely amott nem messze látszik, aztán fölkapaszkodni arra a magas domb-ra és szétnézni, mi van rajta tul? Miczike szentül meg volt győződve, hogy a mamácska nagyon rosszul tette, mikor oly szigoruan megtiltotta kimenni a kertből.

Jó ideig mégis csak megtartotta híven a parancsot. Egy napon azonban, midőn Aladár a szokottnál inkább el volt foglalva könyveivel, a mamánál pedig sok jó ismerős volt látogatóban, Miczike egész délután egymaga játszott a kertben. Egy ideig a virágok körül mulatott, majd hintázott, végre pedig megpillantott egy gyönyörű tarka pillangót s ezt akarta megfogni. A pillangó egyik bokorról a másikra röpült, mindig tovább-tovább s végül épen a hátsó kis ajtó közelében keresztül a kerítésen, ki a mezőre. Miczike egy pillanatig habozva állt meg az ajtónál; de aztán elszántan kinyitotta és kilépett a kertből.

— No bizony, mondá magában, ugyan mi baj érhet ha néhány perczig itt a mezőn járok? Visszamegyek mindjárt, csak ezt a tarka pillangót fogom el. Nem is fogja tudni senki, hogy kint jártam.

És újból kezdett futni a lepke után, mindig tovább, míg végre a hamis pillangó egy sűrű bokorban eltűnt.

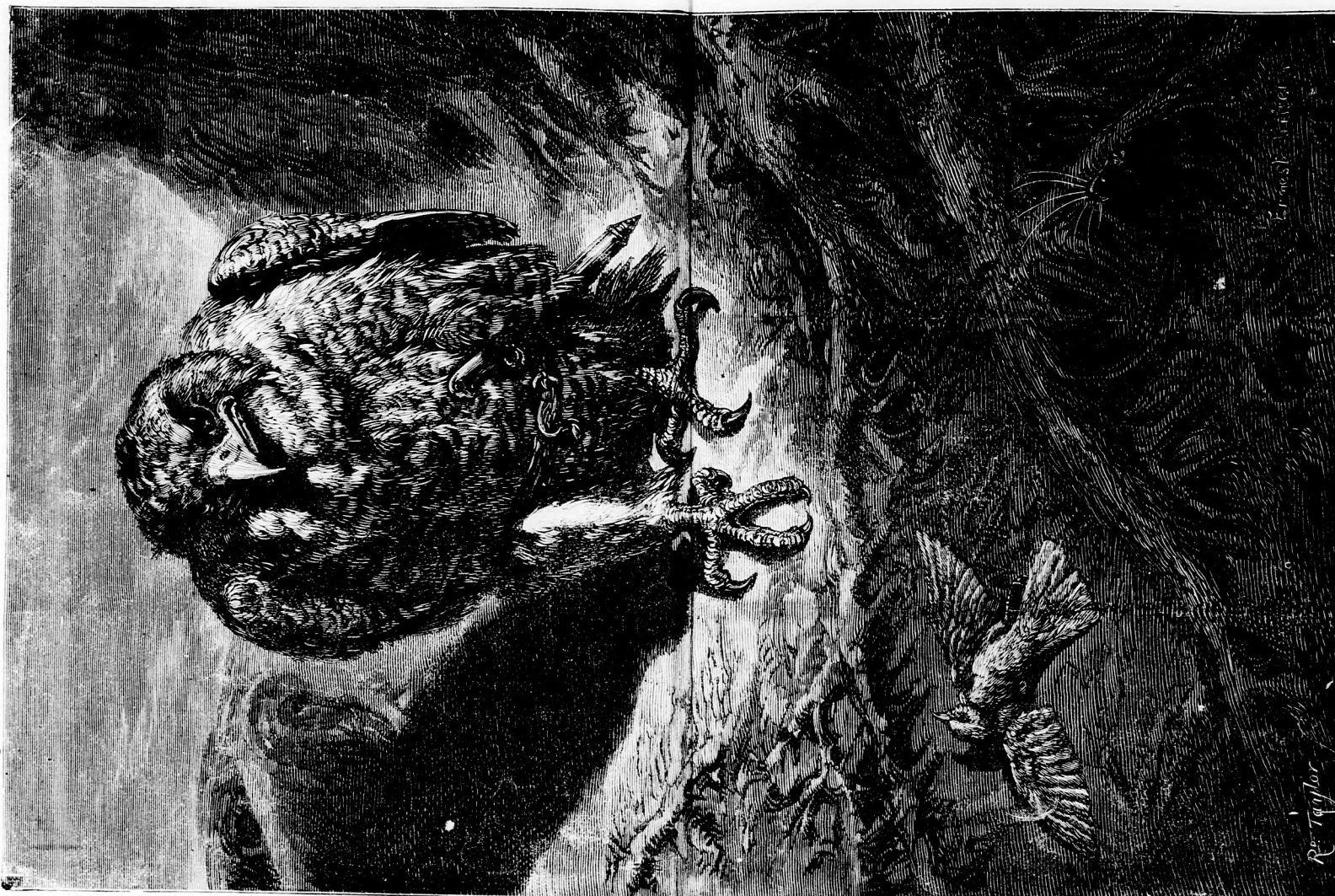
— Ejnye, gonosz lepkéje, hát mégis elillantál! kiáltá Miczike. No nem baj, majd fogok mást, vagy legalább kissé kö-

rülnéztek . . . még soha sem jártam ezen a vidéken. Milyen szép mező! Mennyi vad virág!

Megindultam azon keresztül s eljutott egy gyalogútra, melyen még szaporábban haladhatott előre. Roppant gyönyörűsége telt benne, hogy így szabadon, kedve szerint szaladgálhatott jobbra-balra s nem igen ügyelt arra, mily irányban megy. Egyszerre azonban észrevette, hogy sötétedni kezd, — a nap már nyugovóra szállt. Most már visszafordult s kissé sebesebben indult hazafelé; egyszerre ijedten állt meg. Oly helyre ért, hol a gyalogut kétfelé ágazott el. Melyiken jött? arra semmikép sem emlékezett s félelmében sirva fakadt s hangosan kiáltozó:

— Mama, kedves mama! Aladár!
De hasztalan kiáltozott, — a ház nagyon messze volt, oda az ő gyenge

hangja el nem hallatszott. Félelmében már abbahagyta a kiáltozást is kétségbeesetten a földre ült, midőn a gyaloguton

egy öreges asszony közeledett és kérde mi a baja?

Miczike elmondta, hogy eltévedt, itt

lakik nem igen messze abban a nagy házban, de nem tudja az utat.

— Oh, hiszen ez nem baj. Mindjárt

Némán haladtak egymás mellett jó ideig; beletelt már egy fél óra is és Miczike még mindig nem látta szülei házat.

Félénken megszólalt tehát:

— Talán nem jól megyünk . . . a házuk nem lehet oly messze . . .

— Ne félj semmit, kicsikém. — Nem a gyaloguton megyünk, mert ezt magam sem ismerem, kimegyünk az országútra, ott aztán el nem tévedhetünk.

Miczike bizott vezetőjében s megint jó ideig mentek, már egészen be is sötétedett, de még mindig nem látszott az ő szüleinek háza. Most már alig bírta könnyeit elfojtani — szólni azonban mégsem mert. Ha megharagszik vezetője s ott hagyja a sötét éjszakában, akkor mi lesz belőle?

Végre eljutottak egy alacsony házacskához s itt az idegen nő így szólt: Menjünk ide be egy perczre, meg kell kérdeznem az utat,

odavezetlek, kedves gyermekem, szólt az idegen asszony s kézen fogva a leánykát, megindult vele.

mert bizony azt hiszem, magam is eltévedtem.

Bementek s egy homályos, füstös kis szobába jutottak, hol néhány vad arcú férfi nem épen nyájasan fogadta őket. Ezek egyike eléjük ment és Miczike kíséretétől kérdé:

— No, mi ujság? Kit hoztál, Kata?

Az idegen nő halkán sugva mondott valamit, amire a férfi nevetve bölintott fejével. Az asszony pedig Miczikéhez fordulva mondá:

— Ülj le kissé és pihenj. Csakugyan eltévedtünk, még messze van hazáig. De ha megpihensz, majd elindulunk s visszaviszlek mamádhoz.

A szegény kis lányka alig mert mozdulni ez idegen emberek közt s félelmében halkán zokogva ült egy sarokban. Az a férfi, ki először szólt hozzájuk, most Miczikéhez lépett és nyájasan megsimogatta:

— Ne félj semmit, kicsikém! mondá szeliden. — Itt van egy kis cukros víz, igyál. Tudom, megsomjajztál a sok gyalogolásban.

Miczike igazán nagyon szomjas volt s kiitta a pohár vizet, melybe az idegen férfi valami fehér port kevert; Miczike azt hitte, hogy törött cukor. Nyugtalanul várta, mikor indulnak már ismét utra s nem szünt meg könyezni, mert eszébe jutottak jó szülei, kedves testvére s most már keservesen bánta, hogy megszegte a mama parancsát. Néhány percz mulva azonban nagy bágyadtság lepte meg; feje lehanyatlott s Miczike csakhamar mélyen elaludt. Mert amit innia ad-

tak, az nem cukros víz volt, hanem altató szer.

Midőn Miczike ismét fölébredt, már világos nappal volt s egészen más helyen, idegen szobában találta magát. Egy fekete szakálas, nagy ember járt föl s alá a szobában s hevesen beszélt egy nővel. Miczike megismerte e nőt, — ugyanaz volt, aki tegnap este oly rossz helyre vezette.

A fekete szakálas ember egy csomó pénzt tett az asztalra s így szólt az asszonyhoz:

— Itt van harmincz forint s a leány enyém marad. Többet nem adhatok a kicsikeért; nem tudom, fogom-e hasznát vehetni. Ha pedig ennyivel be nem éred, rögtön följelentelek, hogy gyereket loptál és el akarod adni.

Miczike még sokkal kisebb volt, hogysen megértette volna, mit jelent az, hogy az a nő ellopta és eladta őt; de midőn az idegen asszony összeszedte az asztalról a pénzt és távozott, akkor a kis lányka egészen kétségbeesett s érezte, hogy most már vége minden reménynek, nem fog többé visszajutni kedves szüleihez. Hangos zokogásra fakadt, mamája után kiáltozott; de az nem tartott sokáig, mert a fekete szakálas ember fenyegető hangon mondá, hogy ha sirni fog és mamája után kiáltoz, akkor megveri, sötét kamrába zárja és nem viszi haza; ha pedig szépen csöndesen viseli magát, akkor nem lesz semmi baja s nem sokára hazajut.

Meg is indultak nem sokára, vasuti kocsira ültek s Miczike nyugodtan viselte magát; de bármily türelmesen várt

és reménykedő szülei házához tabb lett volna, hogy megszöközzik, hanem messzebb járnak nélkül utaztak, rosban szálltak, soha sem látta

EMMA

EMMA
AjánlSokf
Ninc

Mele

Mit

Mik

Neki

Talá

Néze

De l

Járt

Mit

Kis

A k

Ó a

Hop

Tud

Reg

Pon

Mik

A v

Mig

Vir

és reménykedett, csak nem jutott közelebb szülei házához. Ha nagyobb és tapasztaltabb lett volna, most már észrevehette volna, hogy nemcsak haza felé nem viszik, hanem ellenkezőleg mindinkább messzebb járnak, mert egész nap pihenés nélkül utaztak s este végre egy nagy városban szálltak ki, melyet Miczike ezelőtt soha sem látott. (Vége következik.)

EMMA NEVENAPJÁRA.

(Képpel a címlapon.)

EMMÁ napja közeleg,
Ajándékul mit vegyek?
Sokféle játékja van,
Ninesen hija babákban.

Meleg ruhát? De fura!
Mit neki meleg ruha?
Mikor hát jó mama vett
Neki meleg bekecsét.

Talán képes könyvet! Mi?
Nézegetni szereti...
De hát a régieinek se
Járt eddig a végére!

Mit vegyek hát, no mit hát?
Kis ezímbalmot, muzsikát?
A kiesi mit ér neki? —
Ó a zongorát veri!

Hopp, megállj! Van jó eszém!
Tudom már, mit teszek én!
Reggel adok neki át
Pompás pelargoníát.

Mikor járnak hidegek,
A virág szájszorta szebb:
Mig ott kint szél zug s havaz:
Virul bent bájos tavasz!

KINÁBÓL.

— Kínai ur. — Kínai paraszt. — Kínai hordszék. — Kínai butorok. —

(Képekkel az 52., 53., és 61. lap kon.)

A »KIS LAP«-ban sokfelé bejártuk már országot világot együtt kis olvasóim s rajzokban és magyarázatokban megismertettelek már számos távoleső országgal, ezeknek népeivel, szokásaival, állataival és növényeivel, hogy tudjátok, messze tőlünk milyen a világ. Induljunk most ismét utra, persze csak így papiroson és menjünk a világ legnagyobb birodalmába. Kinába, melyet a térképen Ázsiában könnyen megtalálunk, mert a föld e részéből ugyancsak nagy darabot foglal el.

Mínálunk, ha valaki valami nagyon furcsa, fonák viseletben lép elénk, csufolódva szokás »kinézer«-nek mondani; festményeken, szép porcellán edényeken pedig sokszor látunk sajátságos alakokat lefestve s e kínai embereken jót nevetünk, mert olyan furcsák, annyira nem hasonlítanak mi hozzánk! Meglehet, hogy sokan talán azt is hiszik, hogy ezek a kínaiak valami vad, műveletlen emberek, akiket mi büszkén lenézhetünk. Pedig nem úgy van ám!

A kínai birodalom legnagyobb a földön, pontosan nem is igen tudjuk, mekkora, de az bizonyos, hogy van akkora, mint egész Európa. Képzeltetik, hogy ily roppant országban roppant nagy a lakosság is és valóban Kinában több mint háromszáz millió ember lakik, még pedig szorgalmas, munkás ember, kik közt épen úgy vannak tudósok, katonák, papok, kereskedők, urak és szegények, mint minálunk. Fővárosa Peking, itt lakik a császár, ki magát »a mennyek fiá«-nak nevezi s kinek akkora palotája van, hogy egy egész város népe beleférne.

Sok száz esztendeig állott már a kínai birodalom s a nép békében élt, épi-

tett nagy városokat, voltak nagy tudósai, — és a világ többi részeiben alig tudtak valamit arról, hogy ez a nagy ország létezik és hogy milyen nép lakik benne. Mert a kínaiak nem eresztettek be országukba idegeneket és maguk sem mentek ki hazájukból sehová, nem érintkeztek más népekkel. Ebből természetesen az következett, hogy a többi népek nem ismerték őket, ők sem a többi népeket, főleg az európaiakat és így egészen különböző szokások támadtak nálunk és önáluk. Nem igen rég ideje, hogy végre a kínaiak megengedték külföldieknek is a járást - kelést országukban.

Most már néha ők is ellátogatnak hozzánk s így végre ismerjük egymást. És most mi nevetünk az ő szokásaikon, ők pedig nevetnek a mieinken, mert amit mi természetesen, megszo-kottnak találunk, az furcsának és nevetségesnek látszik a kínai ember előtt, ki másfélehez van szokva.

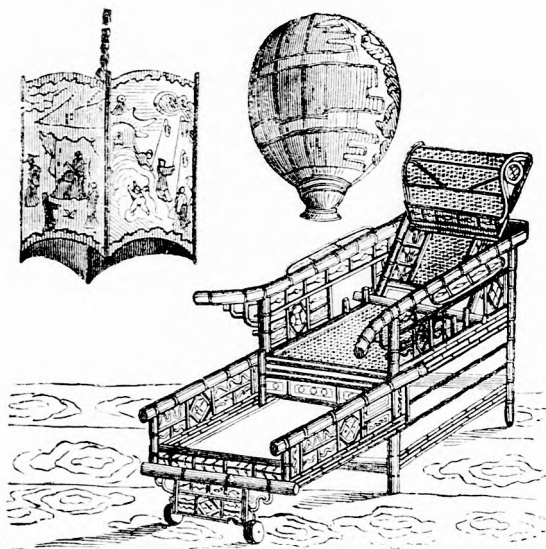
Európai utasok, kik bejárták Kinát, sok érdekes dolgot beszélnek róla. Igen szép, termékeny vidékei vannak, gyönyörű folyói s ezek egyike, a Jang-tse-kiang, a világ egyik legnagyobb folyója, több mint 700 mérföld hosszú és tele van hajókkal, csónakokkal, melyeken a kínai kereskedők portékáikat szállítják ide-oda. A föl-

det igen gondosan mivelik s leginkább rizst termesztenek, mert ez náluk olyan fontos növény, mint nálunk a búza. Mindenféle gyümölcs is nagy bőségben terem, de leghíresebb növényük mindenek közt a tea. Ez egy kis bokor, melynek apró leveleit évenként kétszer-háromszor leszedik s megszáritják. Minden kínainak legkedvesebb itala a tea, melyet most már az egész világ ismer, mert Kinából minden esztendőben sok millió forint érték-

ben viszik ki a többi országokba és tudom, közületek is kis olvasóim, sokan itatatok már e kellemes, illatos italt, mely különösen hidegtéli estéken pompásan izlik. Ezt, lássátok, a kínaiaknak köszönhetjük.

A különböző mesterségekben is nagyon ügyesek a kínaiak s vannak némely czikkek, melyeket mi még most sem tudunk oly finomul elkészíteni, mint ők, különösen a porcellánkészítésben nagy mesterek, ugyszintén a selyemszövésben is. A tudományokat is nagyon szeretik s a tudósokat igen megbecsülik; aki magas hivatalra akarjutni, annak sokat kell tanulnia és nehéz vizsgálatokat kiállania. Irni-olvasni azonban minden járavaló kínai ember tud s a gyermekek ép oly szorgalmasan járnak iskolába, mint nálunk.

(Folytatása a 62. lapon.)

KINAI BUTOROK. Függő lámpások és karosszék.

KINAI UR. (Lásd a 59. lapon.)

(Folytatása a 60. laphoz.)

Mindenfelé az országban nagy városokba jut az utazó s a városokban sűrűforog a sok ember; az utcák telvék boltokkal, műhelyekkel, a csöndesebb helyeken pedig nagy templomok emelkednek, hova imádkozni járnak az ájtatos hivek. A kínaiak vallása nem a keresztény, hanem a Kon-fu-tse által alapított hit, mely szintén Isten imádására, becsületességre, munkára, szeretetre inti az embereket.

A kínaiak udvariasak és szinte tulajdonos czeremoniákat csinálnak egymással és az idegenekkel szemben, az európai embert azonban nem szívesen fogadják be házukba. A gazdagabb nók keveset

járnak az utcán s akkor sem gyalog, hanem födeles hordszéken, melyet két szolga emel vállaira. Kocsikat a városokban nem igen használnak s aki nem akar gyalog járni, székben hordoztatja magát. De nagyobb utra természetesen ott is kocsin vagy lóháton indulnak, sőt most már vannak vasútjaik is és nagyon iparkodnak, hogy ami jót és hasznost nálunk Európában látnak, azt otthon ök is megtegyék.

SZÓ-REJTVÉNY.

Írj, olvass, tanulj, menj, jőjj!
Kérj, figyelj, adj, végy, tégy, lőjj!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« IX. köt. 38-ik számában megjelent történelmi betűrejtvény megfejtése:

„Zalán futása.“

Helyesen fejtették meg: Bánffy Kázmér, Ellmann Elvira, Mihailovics Kornél és Melanie, Balássovich Alice és Laczi, Majláth Gusztáv, Ambró Emma és Nándor, Salamon István, Beöthy Anna és Pál (hiányosan), Boda Klótild, Ifj. Bernáth István és Lajos, Weisz Laura, Protjevin Malvin, Strasser Béla, Koller Kálmán, Ifj. Marinkovits Sándor, Perkátai izr. tanoda, Dvornikovich Erzsike, Boronkay Dezső (hiányosan), Hellyig Irma, Kastal Ferencz, Fráter Emelka, Speintsek György, (hiányosan) Katona Lajos és Linka, Tóth János, Angyal Ottil, Patay Jolán, La Borda Gyula, Wollák Izabella, Janka és Adél, Hirschler Adolf, Mocs Gyula, Novák Etelka, Zlinszky Aladár és Ida, Blaskovich Ilma, Hallósy László, Külley Elemér, Moravetz Jolán, Margit és Kálmán.

A »KIS LAP« IX. köt. 39-ik számában megjelent bibliai feladvány megfejtése:

„Dávid Saul előtt.“

Helyesen fejtették meg: Schön Regina, Roszner Aladár, Hirschler Adolf, Haasz

Izidor, Novák Etelka, Rády Irén, Epstein Gyula, Wiesel Janka, Hallósy László, Külley Elemér.

A »KIS LAP« X. köt. 1-ső számában megjelent betűrejtvény megfejtése:

„Nagyapó, kis unoka.“

Helyesen fejtették meg: Lovich Aranka, Rosenthal Zsiga és Milli, Progyer Ernő, Weiss Ida, Allein Tirza és József, Frommer Gyula, La Borda Gyula, Kóczán Gábor és László, Festetics Géza, Majláth Gusztáv, Kunstadt Jakab és Májér, Moskovicz Géza, Zlinszky Aladár és Ida, Epstein Gyula, Fischer Cecil, Basch Laura és Adolf, Schöffler Lajos, Splényi Árpád, Moravetz Jolán, Margit és Kálmán, Bernát Lajos és István, Balogh Elemér.

A »KIS LAP« X. köt. 1-ső számában megjelent találós mese megfejtése:

„A múlt héten egy gyermekhez édes anyja így szólt: a szomszéd faluban lakik egy ügyes takács, ahoz vidd el ezt a kendert, hogy szőjjön belőle vásznat. Jó napot kívánok, mondá megemelve kalapját a flucska, midőn belépett. A szobában látta, hogy ott három ember ül egy asztal körül. Hoztam kendert vászonra, mond a kis fiu: azt üzeni édes anyám, szőjjék meg ma, hogy holnapra kész legyen.“

Helyesen fejtették meg: Epstein Gyula, Pándi István, Szőke Erzsé, Zlinszky Ala-

dár és Ida, Mos László, Weisz S. Bernáth, Hoffer Gyula, Salezber Tirza és József, Zsiga és Milli, Moravetz Miklós, Moravetz Bernát Lajos Róbert.

A »KIS LAP« jelent rejtvényt Szőke Jozefa, M

FORGÓ

Az új év annyi kis olvasó üdvözlőlevelet, külön válaszmennyeit közzétekért és úgy hogy ez évben tek körém. — kandur történetem ismeretes, és szorgalmat Novák Etelka, fögyűjtőnek átlyére el fogja, gyermekek neve rejtvények jök, öcsikém. A betűnyűek. — Kat (ha eredeti) bev is érdemes volt kidolgozva. De ámbár a szegény megilletődtem. Örömmel üdvöz ammyszor örveről, ahányszor ságokat viszon »Kis Lap« utó olvastad, megér gadtatja el azotól érkező leveleszra ne »mév volna, hogy: hannyi kis híven épen tégedet »ne dat kifejezed. Levasd el e pósta el. A mutatvásimán megy, bá

dár és Ida, Moskovicz Géza, Kóczán Gábor és László, Weisz Száli és Mór, Pollák Klári, Klein Bernáth, Hoffer Simon, Treifeld Lina, La Borda Gyula, Salczberger Ede, Lovich Aranka, Allein Tirza és József, Weiss Ida, Koller Ilka, Rosenthal Zsiga és Milli, Kohány Zoltán, Roth Róza, Kolliner Miklós, Moravetz Jolán, Margit és Kálmán, Bernát Lajos és István, Schöpfung Etelka és Róbert.

*

A »KIS LAP« IX. köt. 35-ik számában megjelent rejtvények megfejtését utólag beküldték: Szóke Jozefa, Mayer Ede.

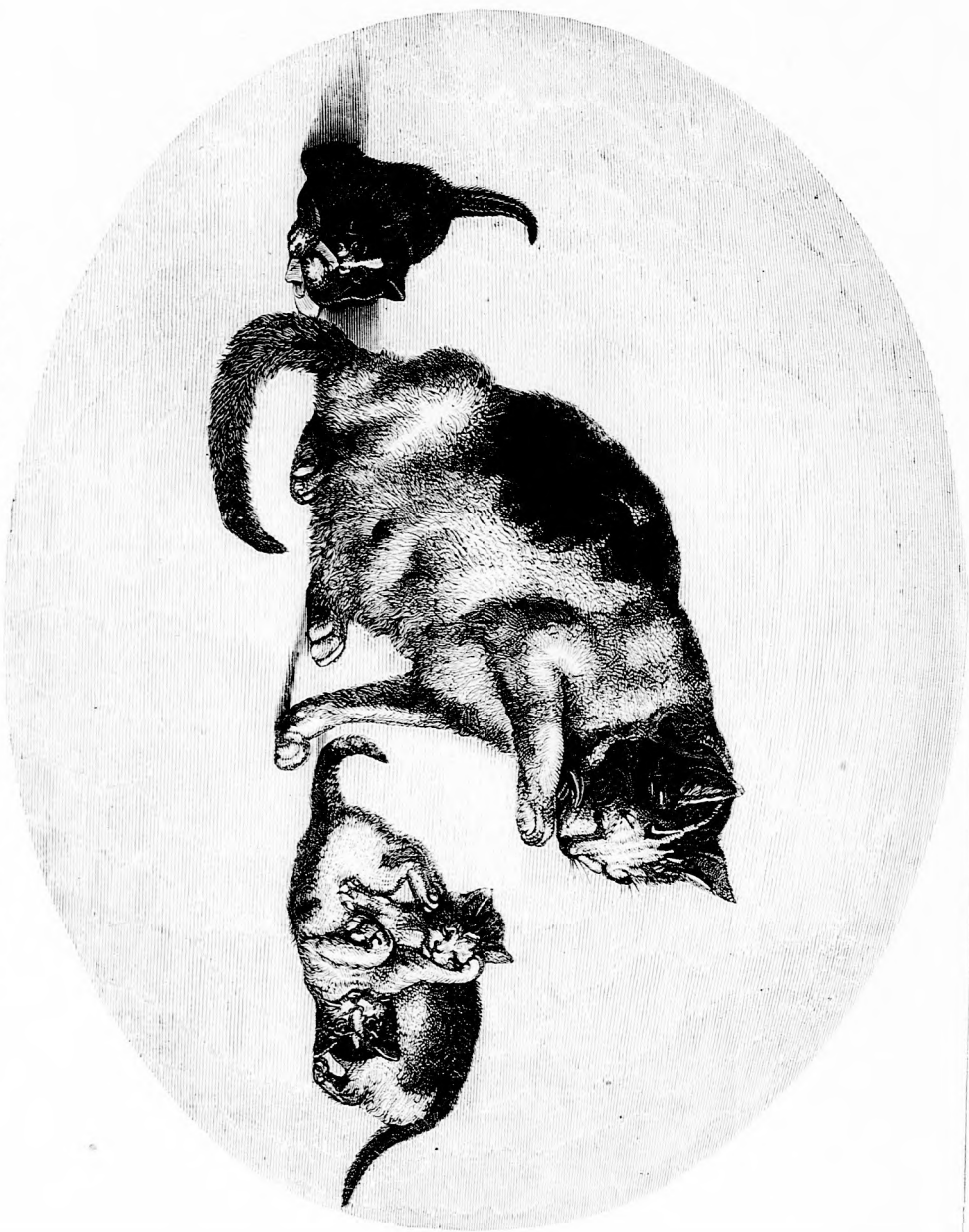
FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Az új év alkalmából Forgó bácsihoz annyi kis olvasója küldött jókívánatokat és üdvözléseket, hogy lehetetlen mindegyikre külön válaszolnom. Fogadjátok mind valamennyien köszönetem szíves megemlékezésekért és örömem nyilvánítását a fölött, hogy ez évben még számosabban gyülekeztek körém. — **Márton Kálmán.** A eszmas kandur történetét ügyesen mondd el, de mert nagyon ismeretes, ki nem adhatom. Jó fölfogásod és szorgalmad azonban díszet érdemel. — **Novák Etelka.** A küldeményt megkaptam s egy főgyűjtőnek át is adtam, aki azt rendeltetése helyére el fogja juttatni. Köszönet érte a szegény gyermekek nevében. — **Buday Sándorka.** A rejtvények jók, de ismeretesek. Magad fundálj ki, őszikém. A betű-rejtvények meg nagyon is könnyűek. — **Katona Lina és Lajos.** A rejtvény (ha eredeti) beválik s kiadom. A eszka története is érdemes volna a közlésre, ha bővebben volna kidolgozva. De így is sok mulatságos van benne, ámbar a szegény eszka siralmas végén magam is megilletődtem. — **N. perkáai izr. tanoda.** Örömmel üdvözlöm a gyermek-egyletet s mindannyiszor örvendetes tudomást veszek működéséről, ahányszor értesülni fogok felőle. A jó kívánásokat viszonzom. — **Smölinger Antal.** A »Kis Lap« utóbbi postájából, ha figyelmesen átolvastad, megérthetéd; hogy Forgó bácsi nem fogadhatja el azon vádat, hogy bárholonnan és bárkitől érkező levelet figyelmen kívül hagyva, azt válasza ne »méltnatná.« Inkább arra gondoltál volna, hogy: hátha elveszett a postán? Mikor annyi kis hívemnek válaszolok, mi okom volna épen tégedet »nem méltatni válasza«? mint magadat kifejezed. Leveled egyéb tartalmára nézve: olvasd el a posta első sorait. — **Pollátsek Sámuel.** A mutatvány után itélve, az elbeszélés elég simán megy, bár némi gyanum van, hogy idegen

forrásból van merítve. Ez iránt határozottan válaszolj. Külön levél írására nem érkezem. — **Kóczán Gábor.** Ugyanezek megjelentek már néhány év előtt. De hát neked is eszedbe juthattak. Vagy magad is csak olvastad? — **Véke, Sz. J.** Posta nélkül is megjött a felelet, amint erről a »Kis Lap« mult száma tanuskodott is. — **Toldy Géza.** Az 1-ső képrejtvény nagyon ismeretes. A 2-ikat megrajzoltatom. — **Blaskovich Ilona.** Szerkesztve jól van, de előadva nincs jól. Ilyen rimeket mint »díszes-éles«, »eszköze-helye« nem használunk már. — **Moskovitz Géza.** Régi dolog. — **Arnold János.** Igen jól estek soraid s válaszatod szintén a postám elején olvashatód. Még csak szabatos leveledért és szép írásodért fogadd külön elismerésemet. — **F—r B—a.** Nem ütök meg a mértéket. — **Turnovky Frigyes.** Az egyik már megjelent, a 2. 3. 4. fölötté könnyű, az 5. erőszakosan van rejtvénynyé csavarva. De az egészből még is az látszik, hogy idővel töléd jobbak is fognak telni. — **Dvornikovich Erzsike.** A föltett kérdés nem világos, azaz nem is jogosult. Hiszen, mert végre semmi sem tart örökké, azok a te fehér váraid mégis csak elpusztulnak egyszer! Ha meg másképp teszed föl a kérdést, beismerem, nem találós mese. Ebből csak az látszik, hogy bibije van a te küldeményednek. — **Rotschnek Jenő.** Mit jelent az, hogy R. nevében? R. írjon maga és ne tartson magának titkár. A küldemény egyébkint sok részben beválik. — **Kolliner Miklós.** Akár mily gyöngye legyen még írásod, előttem kedvesebb a legszebb kaligrafianál, ha a másé. Van az én flókomban nem egy olyan levél, mely a legmulatságosabb ákombákomb betűkkel van írva. De azért nekem értékesek, mert iparkodásról tanuskodnak. — **Vidosfalvy Vilma.** A rejtvény nagyon könnyű. Egy ismert mese elmondásával, talán leírásával, kár foglalkoznod. Ekkora szorgalmat hasznosabb munkára lehetne fordítani. Üdvözöllek! — **Splény Árpád.** Állok eléje! Örülök a személyes találkozásnak. — **Epstein Gyula.** Hét *f* betű nem azt jelenti, hogy »hétfő«, hanem azt hogy »hétf.« aminek értelme nincs, vagy legjobb esetben ezt hogy »hétf.« ami önkényes csonkítása egy szónak. Jól meglátold ezután, mit írsz. — **Fráter Emelka.** Ügyed a legjobban van elintézve. — **Moravetz Kálmán.** A tréfa jóízűen van előadva; de a »Kis Lap« elve ellen van a nemzetiségi vagy faj-különbségeket — bár mily gyöngéd módorban is — tréfa tárgyává tenni. — **M. Flóra.** Nagy köszönettel vettem a kedves versikét s hova előbb közlöm.

Az öreg cica és fiatal. (Rajzolta a moska-Pálfi.) (Lásd a 54. lapon.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest barátok tere, 7-ik sz. Athenaeum-épület.
 Kiadja és nyomatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.